

แนวทางการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแซกโซโฟน ในระดับอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

GUIDELINE FOR MUSIC INSTRUCTION MANAGEMENT IN SAXOPHONE PRACTICUM
COURSES FOR HIGHER EDUCATION BANGKOK

วรินทร์ สีเสียดงาม¹

Warinthorn Sisiadngam^{*}

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแซกโซโฟนในระดับอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร 2) สร้างแนวทางการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแซกโซโฟนในระดับอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร วิธีดำเนินการวิจัยเป็นแบบผสมผสานระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณ และการวิจัยเชิงคุณภาพ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้ 1) แบบสอบถามผู้สอน เรื่องสภาพการจัดการเรียน การสอนการปฏิบัติแซกโซโฟน 2) แบบสัมภาษณ์ผู้สอนการจัดการเรียน การสอนการปฏิบัติแซกโซโฟน ในระดับอุดมศึกษา วิธีวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งตามลักษณะของข้อมูล ได้แก่ 1) ข้อมูลเชิงปริมาณ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2) ข้อมูลเชิงคุณภาพ ใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา โดยเปรียบเทียบข้อมูลและสังเคราะห์เป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแซกโซโฟนในระดับอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า 1) สภาพการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแซกโซโฟน ในระดับอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร โดยเฉลี่ยอาจารย์ผู้สอนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.6$, $S.D. = 0.55$) เมื่อพิจารณาทั้ง 5 ด้าน พบว่ามีเพียง 1 ด้านที่ผู้สอนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก คือ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ($M = 4.47$, $S.D. = 0.57$) 2) แนวทางการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแซกโซโฟนแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ประกอบด้วย (1) การกำหนดวัตถุประสงค์ ควรครอบคลุมด้านความรู้ ทักษะการปฏิบัติแซกโซโฟน และมีเจตคติต่อการฝึกปฏิบัติแซกโซโฟน (2) เนื้อหาสาระสามารถจำแนกออกเป็น 3 เรื่อง ได้แก่ บทเพลง เทคนิค และความเป็นดนตรีในการปฏิบัติแซกโซโฟน (3) กิจกรรมการเรียนการสอนควรมุ่งเน้นพัฒนาการฝึกซ้อมในเรื่องบทเพลง เทคนิค และความเป็นดนตรี เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงเนื้อหาต่างๆ ได้ โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (4) สื่อการเรียนการสอน ประกอบด้วย สื่อสิ่งพิมพ์ แบบฝึกหัดด้านเทคนิคต่าง ๆ อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกฝน เว็บไซต์ ซีดีเพลง เครื่องบันทึกเสียง และการตั้งกลองเพื่อบันทึกการปฏิบัติของผู้เรียน รวมไปถึงสภาพแวดล้อมของห้องเรียน และ (5) การวัดและการประเมินผล ควรมีวิธีการ ช่วงเวลา และเครื่องมือที่ใช้การวัดและประเมินผลที่หลากหลาย

คำสำคัญ : การจัดการเรียนการสอนดนตรี การปฏิบัติแซกโซโฟน ดนตรีระดับอุดมศึกษา

¹ อาจารย์ประจำภาควิชาดนตรีตะวันตก วิทยาลัยการดนตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

^{*} Lecturer in Western Music Department, College of Music, Bansomdejchaopraya Rajabhat University

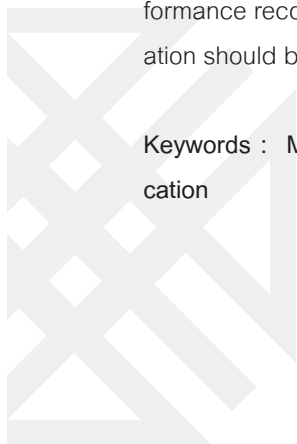

Abstract

The aims of this research were 1) to study the nature of music instruction management in Saxophone practicum courses for higher education Bangkok 2) to construct guideline for music instruction management in Saxophone practicum courses for higher education Bangkok. This research is a mixed method between quantitative research and qualitative research. The research tools were 1) A questionnaire of nature of music instruction management in Saxophone practicum courses 2) An interview of music instruction management in Saxophone practicum courses for higher education. The data analytic method was divided by data type 1) the quantitative data was analyzed by means and standard deviation 2) the qualitative data was analyzed by content which is data comparison and synthetic data to be guideline for music instruction management in Saxophone practicum courses for higher education Bangkok.

The results revealed that 1) the nature of music instruction management in Saxophone practicum courses for higher education Bangkok, the average of teachers' performance was at a highest level ($M=4.6$, $S.D. = 0.55$). When the data were considered with 5 parts, it was found that one parts of teachers' performance were validate at a high level, music instruction management activity ($M=4.47$, $S.D. = 0.57$). 2) The guideline for music instruction management in Saxophone practicum courses was divided for 5 parts consist of 1) objectives specification should cover knowledge, Saxophone skill and attitude with Saxophone practicing 2) The content was able to classify in three topics, lyrics, technique and musical in Saxophone 3) the music instruction management activity should emphasize to develop practicing of lyrics, technique and musical that students can link with content by student center 4) the instructional media consist of print media, technique exercises, implementation for practicing, website, CD, tape recorder and camera setting for students' performance recording including classroom environment and 5) the measurement and evaluation should be on process, period and various measurement and evaluation tools.

Keywords : Music Instructional Management, Saxophone Practicum, Higher Music Education

บทนำ

การจัดการเรียนการสอนดนตรีในระดับอุดมศึกษา ผู้เรียนต้องเรียนเครื่องดนตรีเอกหนึ่งชนิดตลอดหลักสูตรด้วยกันถึง 6 -7 รายวิชา (หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์, 2558; หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา, 2557) โดยมีชื่อรายวิชาแบ่งออกไปตามประเภทของกลุ่มเครื่องดนตรี ได้แก่ ปฏิบัติเครื่องลมไม้ ปฏิบัติเครื่องลมทองเหลือง ปฏิบัติเครื่องกระทบ ปฏิบัติเครื่องสายตะวันตก ปฏิบัติกีตาร์ ปฏิบัติเครื่องคีย์บอร์ด ปฏิบัติขับร้องสากล หรือบางหลักสูตรแบ่งรายวิชาตามเครื่องดนตรีนั้นๆ (หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา, 2560) ซึ่งเป็นรายวิชาที่ต่อเนื่องกัน มีสถานะของรายวิชาเป็นรายวิชาบังคับ โดยมีกระบวนการจัดการเรียนการสอนจากการปรับพื้นฐานในด้านการบรรเลงควบคู่ไปกับด้านกระบวนการคิด การวิเคราะห์ สังเคราะห์ และการคิดอย่างมีวิจารณญาณ จากง่ายไปหายากซึ่งค่อยๆ เพิ่มความเข้มข้นขึ้นตามความสามารถของผู้เรียนไปตามลำดับ (จินดามাত্র มีอาษา, 2559) เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญของเครื่องมือเอก ซึ่งต้องมีความทุ่มเททั้งเวลา แรงกายและจิตใจ จึงจะประสบผลสำเร็จได้ ดังนั้นความขยันหมั่นเพียรในการฝึกซ้อม ของผู้เรียนจึงมีส่วนสำคัญเป็นอย่างมาก ซึ่งผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาต่างมีพื้นฐานความรู้ความสามารถ และเจตคติที่ต่างกันเมื่อเข้ามาอยู่ในมหาวิทยาลัย ดังนั้นการสอนปฏิบัติจึงตระหนักถึงวิธีการ ขั้นตอนในการสอน และจิตวิทยาการสอนดนตรี เพื่อเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางการเรียนรู้ และช่วยให้การเรียนการสอนดนตรีมีประสิทธิภาพขึ้น ซึ่งผู้สอนจะต้องเข้าใจในกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน และสามารถจัดการสอนดนตรีให้เหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อให้การสอนปฏิบัติดนตรีเป็นไปอย่างเป็นขั้นตอนต่อเนื่องสัมพันธ์กัน ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรี เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ผู้สอนควรใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่มีระบบและมีขั้นตอน ควรมีการเตรียมการ การดำเนินการ และการวัดและประเมินผลที่ดีประกอบเข้าไปด้วยจะส่งผลต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้บรรลุผลที่คาดหวังไว้ให้มีความเป็นไปได้ค่อนข้างสูง เพราะการวางแผนที่ดีย่อมทำให้การดำเนินการมีความราบรื่น ซึ่งจะมีผลที่ดีต่อผลสัมฤทธิ์ที่จะตามมา (สุภชชา โพธิ์เงิน, 2554) จึงจัดได้ว่าการเรียนการสอนทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีควรนำรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) มาใช้ ซึ่งเป็นรูปแบบที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถของตนในด้านการปฏิบัติ เพื่อให้สามารถกระทำหรือแสดงออกอย่างคล่องแคล่ว ชำนาญ ในสิ่งที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ นอกจากนั้นยังช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ และความอดทนให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนด้วย

ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนทักษะการปฏิบัติแซ็กโซโฟนในระดับอุดมศึกษา ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการจัดการเรียนการสอนวิชาทักษะการปฏิบัติ เพราะการสอนเป็นกิจกรรมที่สำคัญที่สุดของการจัดการศึกษา โดยนำหลักสูตรไปใช้ปฏิบัติให้เกิดผลตามที่มุ่งหวังไว้ คุณภาพของการศึกษาจะดีหรือไม่เพียงใดนั้นย่อมเป็นผลโดยตรงจากการสอนเป็นประการสำคัญ ดังนั้นในการสอนแต่ละครั้งควรจะมีองค์ประกอบพื้นฐานของกระบวนการเรียนการสอนซึ่งประกอบด้วย 1) ครูหรือผู้สอน

2) ผู้เรียนหรือนักเรียน 3) สาระ ได้แก่ เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการเรียน และ 4) การเรียนการสอน ได้แก่ เทคนิควิธีสอน สถานที่ สื่อ วัสดุอุปกรณ์ เป็นต้น (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2554) ผู้สอนจึงต้องมีการเตรียมตัวก่อนสอน ทั้งในเรื่องของเนื้อหาในการสอน และบทเรียน ทักษะต่างๆ เพื่อสาธิตให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามที่ผู้สอนสาธิตไป และผู้สอนควรเรียนรู้เกี่ยวกับตัวผู้เรียนว่า มีกระบวนการหรือวิธีการเรียนรู้เฉพาะตัวมาอย่างไร เพื่อเป็นการทำความเข้าใจและสอนได้ถูกต้องกับความต้องการของผู้เรียน เนื่องจากการสอนทักษะเป็นเรื่องส่วนตัวของสองคนระหว่างครูผู้สอนและผู้เรียน และยังมีการประเมินผลระหว่างการเรียนการสอน ว่ามีการพัฒนามากน้อยเพียงใด และควรแก้ไขสิ่งใดในการปฏิบัติ เพื่อให้ทักษะของผู้เรียนดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับวิธีการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ที่กล่าวว่า ผู้เรียนจะได้รับการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบและมีส่วนร่วมต่อการเรียนรู้ของตนเอง ซึ่งแนวคิดแบบผู้เรียนเป็นสำคัญจะยึดการศึกษาแบบก้าวหน้าของผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนแต่ละคนมีคุณค่าสมควรได้รับการเชื่อถือไว้วางใจแนวทางนี้จึงเป็นแนวทางที่จะผลักดันผู้เรียนไปสู่การบรรลุศักยภาพของตน โดยส่งเสริมความคิดของผู้เรียนและอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนได้พัฒนาศักยภาพของตนเองอย่างเต็มที่ (ไพฑูรย์ สินลารัตน์, 2557)

จากความสำคัญและปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาสภาพทางการจัดการเรียนการสอนและความคิดเห็นในด้านแนวทางการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติเชิงชีพที่มีประสิทธิภาพ จากผู้สอนปฏิบัติเชิงชีพในระดับอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร เพื่อให้ได้ข้อมูลองค์ประกอบการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติเชิงชีพในระดับอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่อสร้างแนวทางในการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติเชิงชีพ และยังเป็นประโยชน์ในการนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติเชิงชีพในระดับอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อสร้างแนวทางการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติเชิงชีพในระดับอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้จำแนกวิธีดำเนินการวิจัยออกเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 การศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติเชิงชีพในระดับอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

1.ประชากร คือ อาจารย์ผู้สอนการปฏิบัติแก้ไขโฟนในระดับอุดมศึกษา ที่เป็นทั้งอาจารย์ประจำ และอาจารย์พิเศษที่ทำการสอนการปฏิบัติแก้ไขโฟนเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 10 คน

2.เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามผู้สอน เรื่อง สภาพการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแก้ไขโฟนในระดับอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ 1) ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม 2) ข้อมูลสภาพของการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแก้ไขโฟนในระดับอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร โดยมีเนื้อหาครอบคลุม 5 เรื่อง คือ 1) การกำหนดวัตถุประสงค์ 2) เนื้อหาสาระ 3) กิจกรรมการเรียนการสอน 4) สื่อการเรียนการสอน และ 5) การวัดและประเมินผล ซึ่งแบบสอบถามได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objectives Congruence : IOC) จากผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนดนตรีในระดับอุดมศึกษา ผู้เชี่ยวชาญด้านการปฏิบัติแก้ไขโฟน และผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษา จำนวน 3 คน

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ผู้วิจัยส่งหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยกับผู้ให้ข้อมูล เพื่อทำการแจกแบบสอบถาม

3.2 ผู้วิจัยสอบถามข้อมูลพื้นฐานของสภาพการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแก้ไขโฟน ในระดับอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งข้อมูลที่ได้สามารถสะท้อนให้เห็นสภาพที่เกิดขึ้นในการจัดการเรียนการสอน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูล ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยการหาค่าร้อยละ

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูล ตอนที่ 2 นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์ มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (Means) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยแปลความหมายแล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง ซึ่งมีเกณฑ์การแปลความหมายจากการศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแก้ไขโฟน ในระดับอุดมศึกษา ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง มีการปฏิบัติมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง มีการปฏิบัติมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง มีการปฏิบัติปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง มีการปฏิบัติน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง มีการปฏิบัติน้อยที่สุด

ตอนที่ 2 การสร้างแนวทางการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแก้ไขโฟนในระดับอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

1.ประชากร คือ อาจารย์ผู้สอนการปฏิบัติแก้ไขโฟนในระดับอุดมศึกษา ที่เป็นทั้งอาจารย์ประจำและอาจารย์พิเศษที่ทำการสอนการปฏิบัติแก้ไขโฟนเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 10 คน ที่ได้ให้ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามในตอนแรก

2.เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์ผู้สอน เรื่อง การจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติ แท็กซิโฟนในระดับอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานครโดยแบ่งออกเป็น 2 ตอนคือ 1) ข้อมูลทั่วไปของอาจารย์ผู้สอน 2) ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแท็กซิโฟนในระดับอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย 5 เรื่องหลัก คือ (1) การกำหนดวัตถุประสงค์ (2) เนื้อหาสาระ (3) กิจกรรมการเรียนการสอน (4) สื่อการเรียนการสอน (5) การวัดและประเมินผล โดยแบบสัมภาษณ์นี้ได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง จากผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนดนตรีในระดับอุดมศึกษา ผู้เชี่ยวชาญด้านการปฏิบัติแท็กซิโฟน และผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษา จำนวน 3 คน

3.การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ผู้วิจัยติดต่ออาจารย์ผู้สอนปฏิบัติแท็กซิโฟนในระดับอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร เพื่อขอความร่วมมือ ในการเก็บข้อมูลแบบสัมภาษณ์แบบเป็นทางการ

3.2 ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 10 คน โดยทำการสัมภาษณ์เป็นเวลา 1 ชั่วโมงต่อ 1 คน ด้วยตนเอง

4.การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกมาวิเคราะห์เนื้อหา โดยจำแนกประเภทข้อมูล และสรุป

4.2 สังเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการรวบรวม และวิเคราะห์ข้อมูลเป็นร่างแนวทางการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแท็กซิโฟนในระดับอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

4.3 ร่างแนวทางการจัดการเรียนการสอนให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คนทำการตรวจสอบความถูกต้อง และนำผลการประเมินไปปรับปรุงแนวทางการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแท็กซิโฟนในระดับอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

ผลการวิจัย

1.สภาพการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแท็กซิโฟนในระดับอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร มีผลการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลสถานภาพทั่วไป

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 90 อายุส่วนใหญ่ คือ 36-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 50 มีคุณวุฒิระดับปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 70 ทั้งหมดมีตำแหน่งทางวิชาการคือ อาจารย์ ซึ่งส่วนใหญ่สังกัดอยู่ในมหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยราชภัฏ คิดเป็นร้อยละ 40 มีประสบการณ์ในการสอนแท็กซิโฟนมา 16-20 ปี คิดเป็นร้อยละ 40 และมีประสบการณ์ในการสอนแท็กซิโฟนในระดับอุดมศึกษา 6-10 ปี คิดเป็นร้อยละ 50

ตอนที่ 2 สภาพการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ในระดับอุดมศึกษา
เขตกรุงเทพมหานคร

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสภาพการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ในระดับ
อุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร สรุปผลได้ดังนี้

รายการประเมินสภาพการวัดผลของรายวิชา	M	S.D.	ความหมายของการปฏิบัติ
วัตถุประสงค์			
1. มีการกำหนดจุดมุ่งหมายเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความรู้พื้นฐานที่จำเป็นในการปฏิบัติแซ็กโซโฟน	4.8	0.42	มากที่สุด
2. มีการกำหนดจุดมุ่งหมายเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียนนำความรู้ดนตรีที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติแซ็กโซโฟน	4.7	0.48	มากที่สุด
3. มีการกำหนดจุดมุ่งหมายเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนเพื่อมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดทักษะการถ่ายทอดความรู้จากการปฏิบัติแซ็กโซโฟน	4.8	0.42	มากที่สุด
4. มีการกำหนดจุดมุ่งหมายเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนเพื่อมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์จากการปฏิบัติแซ็กโซโฟน	4.4	0.96	มาก
5. มีการกำหนดจุดมุ่งหมายเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนในการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการฝึกปฏิบัติแซ็กโซโฟน	4.7	0.48	มากที่สุด
6. มีการกำหนดจุดมุ่งหมายเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียนปฏิบัติบทเพลงของแซ็กโซโฟนในรูปแบบที่หลากหลาย	4.5	0.53	มาก
รวม	4.62	0.55	มากที่สุด
เนื้อหาสาระ			
7. ผู้สอนนำเนื้อหาสาระที่มาใช้สอนมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการสอน	4.7	0.48	มากที่สุด
8. ผู้สอนนำเนื้อหาสาระที่มาใช้ในการสอน ต้องมีความถูกต้อง น่าเชื่อถือ และมีประโยชน์แก่ผู้เรียน	4.6	0.69	มากที่สุด
9. ผู้สอนเรียงลำดับเนื้อหาโดยอธิบายขั้นตอนต่างๆ เรียงลำดับเนื้อหาสาระตามลำดับได้อย่างเหมาะสม	4.4	0.69	มาก

รายการประเมินสภาพการวัดผลของรายวิชา	M	S.D.	ความหมายของการปฏิบัติ
10. ผู้สอนมีการสอนเนื้อหาใหม่โดยทบทวนเนื้อหาเก่า ที่มีความสอดคล้องกัน	4.3	0.82	มาก
11. มีเนื้อหาที่ให้ความสำคัญในการสอนการปฏิบัติแซ็กโซโฟนแต่ละครั้ง ในเรื่อง การจับเครื่องดนตรี	4.5	0.70	มาก
12. มีเนื้อหาที่ให้ความสำคัญในการสอนการปฏิบัติแซ็กโซโฟนแต่ละครั้ง ในเรื่อง การออกเสียง	4.5	0.70	มาก
13. มีเนื้อหาที่ให้ความสำคัญในการสอนการปฏิบัติแซ็กโซโฟนแต่ละครั้ง ในเรื่อง เทคนิคการใช้นิ้ว	4.5	0.52	มาก
14. มีเนื้อหาที่ให้ความสำคัญในการสอนการปฏิบัติแซ็กโซโฟนแต่ละครั้ง ในเรื่อง บันไดเสียง	4.7	0.48	มากที่สุด
15. มีเนื้อหาที่ให้ความสำคัญในการสอนการปฏิบัติแซ็กโซโฟนแต่ละครั้ง ในเรื่อง แบบฝึกหัดต่างๆ	4.6	0.51	มากที่สุด
16. มีเนื้อหาที่ให้ความสำคัญในการสอนการปฏิบัติแซ็กโซโฟนแต่ละครั้ง ในเรื่อง แบบฝึกบทเพลงต่างๆ	4.6	0.51	มากที่สุด
17. มีเนื้อหาที่ให้ความสำคัญในการสอนการปฏิบัติแซ็กโซโฟนแต่ละครั้ง ในเรื่อง บทเพลง	4.5	0.52	มาก
18. มีเนื้อหาที่ให้ความสำคัญในการสอนการปฏิบัติแซ็กโซโฟนโดยเชื่อมโยงกับเนื้อหาของทักษะดนตรีอื่นๆ เช่น การฟัง การอ่าน การร้อง เป็นต้น	4.7	0.48	มากที่สุด
รวม	4.55	0.59	มากที่สุด
กิจกรรมการเรียนการสอน			
19. ผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของรายวิชา	4.7	0.48	มากที่สุด
20. ผู้สอนมีการวางแผนและจัดลำดับขั้นตอนในการเรียน การสอน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงเนื้อหาได้	4.8	0.42	มากที่สุด
21. ผู้สอนใช้ระยะเวลาในการสอนผู้เรียนแต่ละคนแตกต่างกันตามความเหมาะสม	4.6	0.51	มากที่สุด
22. ผู้สอนแนะนำผู้เรียนในการฝึกซ้อม วางแผนการฝึกซ้อมให้กับผู้เรียนในเรื่องที่ยังบกพร่องในการปฏิบัติ	4.5	0.52	มาก

รายการประเมินสภาพการวัดผลของรายวิชา	M	S.D.	ความหมายของการปฏิบัติ
23. ผู้สอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่แปลกใหม่ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการกระตุ้นในการฝึกซ้อม เช่น การจัดการแข่งขัน การจัดมินิคอนเสิร์ต	4.3	0.87	มาก
24. ผู้สอนมีการประเมินผลกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอนให้กับผู้เรียน เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขกิจกรรมการเรียนการสอน	4.1	0.67	มาก
25. ผู้สอนให้ผู้เรียนอธิบายการปฏิบัติของตนเอง และหาสาเหตุของความบกพร่อง	4.3	0.51	มาก
รวม	4.47	0.57	มาก
สื่อการเรียนการสอน			
26. ผู้สอนใช้หนังสือ หรือตำราเพื่อฝึกไล่ตักษะในการเรียนการสอนแซ็กโซโฟน	4.5	0.70	มาก
27. ผู้สอนใช้หนังสือ หรือตำราเพื่อฝึกเทคนิคต่างๆในการเรียนการสอนแซ็กโซโฟน	4.6	0.51	มากที่สุด
28. ผู้สอนใช้หนังสือ หรือตำราเพื่อฝึกการแสดงเดี่ยวในการเรียนการสอนแซ็กโซโฟน	4.7	0.67	มากที่สุด
29. ผู้สอนใช้ตำรา และสื่อการเรียนการสอนที่มีความถูกต้องเชื่อถือได้ และมีความทันสมัย	4.5	0.52	มาก
30. ผู้สอนใช้เครื่องเทียบเสียง (Tuner) และเครื่องกำหนดจังหวะ (Metronome) ในการเรียนการสอนแซ็กโซโฟน	4.9	0.69	มากที่สุด
31. ผู้สอนบันทึกสิ่งที่ผู้เรียนเรียนรู้ และ สิ่งที่ต้องพัฒนา	4.6	0.31	มากที่สุด
32. ผู้สอนมีการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้รับชม หรือ ฟังเพิ่มเติม	4.9	0.52	มากที่สุด
33. ผู้สอนมีการใช้เครื่องบันทึกเสียงหรือตั้งกล้องเพื่อบันทึกการบรรเลงของผู้เรียน	4.8	0.42	มากที่สุด
รวม	4.69	0.54	มากที่สุด

รายการประเมินสภาพการวัดผลของรายวิชา	M	S.D.	ความหมายของการปฏิบัติ
การวัดและประเมินผล			
34. ผู้สอนวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามสภาพจริง เพื่อสะท้อนถึงความสามารถของผู้เรียน	4.9	0.31	มากที่สุด
35. ผู้สอนวัดและประเมินผลการเรียนรู้ก่อนเรียนของรายวิชา	4.5	0.52	มาก
36. ผู้สอนวัดและประเมินผลการเรียนรู้จากสิ่งที่ได้เรียน ไปในชั่วโมงที่แล้วทุกครั้งก่อนเริ่มเรียน	4.7	0.48	มากที่สุด
37. ผู้สอนวัดและประเมินผลการเรียนรู้ระหว่างเรียน	4.6	0.51	มากที่สุด
38. ผู้สอนวัดและประเมินผลการเรียนรู้หลังเรียน	4.6	0.51	มากที่สุด
39. ผู้สอนให้ผลตอบกลับทันทีหลังจากทำการสอบ	4.8	0.42	มากที่สุด
40. ผู้สอนให้ผู้เรียนได้สะท้อนผลที่ได้จากการเรียนรู้	4.7	0.48	มากที่สุด
รวม	4.69	0.46	มากที่สุด
<i>รวม</i>	<i>4.6</i>	<i>0.55</i>	<i>มากที่สุด</i>

จากตารางที่ 1 สภาพการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ในระดับอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร โดยเฉลี่ยอาจารย์ผู้สอนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.6$, $S.D. = 0.55$) ซึ่งมีรายละเอียดรายด้านดังนี้

ด้านวัตถุประสงค์ โดยเฉลี่ยอาจารย์ผู้สอนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.62$, $S.D. = 0.55$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า รายการที่อาจารย์ผู้สอนมีระดับการปฏิบัติมากที่สุด ได้แก่ (1) การกำหนดจุดมุ่งหมายเกี่ยวกับจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความรู้พื้นฐานที่จำเป็นในการปฏิบัติ แซ็กโซโฟน (2) การกำหนดจุดมุ่งหมายเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนเพื่อมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดทักษะการถ่ายทอดความรู้จากการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ($M = 4.8$, $S.D. = 0.42$) (3) การกำหนดจุดมุ่งหมายเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียนนำความรู้ดนตรีที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติแซ็กโซโฟน (4) การกำหนดจุดมุ่งหมายเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนในการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการฝึกปฏิบัติแซ็กโซโฟน ($M = 4.7$, $S.D. = 0.48$) นอกนั้นผู้สอนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ (5) การกำหนดจุดมุ่งหมายเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียนปฏิบัติบทเพลงของแซ็กโซโฟนในรูปแบบที่หลากหลาย ($M = 4.5$, $S.D. = 0.53$) (6) การกำหนดจุดมุ่งหมายเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนเพื่อมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์จากการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ($M = 4.4$, $S.D. = 0.96$) ตามลำดับ

ด้านเนื้อหา โดยเฉลี่ยอาจารย์ผู้สอนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.55$, $S.D. = 0.59$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า รายการที่อาจารย์ผู้สอนมีระดับการปฏิบัติมากที่สุด ได้แก่ (1) ผู้สอนนำเนื้อหาสาระที่มาใช้สอนมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการสอน (2) มีเนื้อหาที่ให้ความสำคัญในการสอนการปฏิบัติแก้ไขโฟนแต่ละครั้ง ในเรื่อง บันไดเสียง (3) มีเนื้อหาที่ให้ความสำคัญในการสอนการปฏิบัติแก้ไขโฟนโดยเชื่อมโยงกับเนื้อหาของทักษะดนตรีอื่นๆ เช่น การฟัง การอ่าน การร้อง เป็นต้น ($M = 4.7$, $S.D. = 0.48$) (4) มีเนื้อหาที่ให้ความสำคัญในการสอนการปฏิบัติแก้ไขโฟนแต่ละครั้ง ในเรื่อง แบบฝึกหัดต่างๆ (5) มีเนื้อหาที่ให้ความสำคัญในการสอนการปฏิบัติแก้ไขโฟนแต่ละครั้ง ในเรื่อง แบบฝึกบทเพลงต่างๆ ($M = 4.6$, $S.D. = 0.51$) (6) ผู้สอนนำเนื้อหาสาระที่มาใช้ในการสอน ต้องมีความถูกต้อง น่าเชื่อถือ และมีประโยชน์แก่ผู้เรียน ($M = 4.6$, $S.D. = 0.69$) นอกจากนี้ผู้สอนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ (7) มีเนื้อหาที่ให้ความสำคัญในการสอนการปฏิบัติแก้ไขโฟนแต่ละครั้ง ในเรื่อง เทคนิคการใช้นิ้ว (8) มีเนื้อหาที่ให้ความสำคัญในการสอนการปฏิบัติแก้ไขโฟนแต่ละครั้ง ในเรื่อง บทเพลง ($M = 4.5$, $S.D. = 0.52$) (9) มีเนื้อหาที่ให้ความสำคัญในการสอนการปฏิบัติแก้ไขโฟนแต่ละครั้ง ในเรื่อง การจับเครื่องดนตรีให้ถูกต้อง (10) มีเนื้อหาที่ให้ความสำคัญในการสอนการปฏิบัติแก้ไขโฟนแต่ละครั้ง ในเรื่อง การออกเสียง ($M = 4.5$, $S.D. = 0.70$) (11) ผู้สอนเรียงลำดับเนื้อหาโดยอธิบายขั้นตอนต่างๆ เรียงลำดับเนื้อหาสาระตามลำดับได้อย่างเหมาะสม ($M = 4.4$, $S.D. = 0.69$) และ (12) ผู้สอนมีการสอนเนื้อหาใหม่โดยทบทวนเนื้อหาเก่าที่มีความสอดคล้องกัน ($M = 4.3$, $S.D. = 0.82$) ตามลำดับ

ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน โดยเฉลี่ยอาจารย์ผู้สอนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($M = 4.47$, $S.D. = 0.57$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายการที่อาจารย์ผู้สอนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ (1) ผู้สอนมีการวางแผนและจัดลำดับขั้นตอนในการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงเนื้อหาได้ ($M = 4.8$, $S.D. = 0.42$) (2) ผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของรายวิชา ($M = 4.7$, $S.D. = 0.48$) (3) ผู้สอนใช้ระยะเวลาในการสอนผู้เรียนแต่ละคนแตกต่างกันตามความเหมาะสม ($M = 4.6$, $S.D. = 0.51$) นอกจากนี้ผู้สอนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ (4) ผู้สอนแนะนำผู้เรียนในการฝึกซ้อม วางแผนการฝึกซ้อมให้กับผู้เรียนในเรื่องที่ยังบกพร่องในการปฏิบัติ ($M = 4.5$, $S.D. = 0.52$) (5) ผู้สอนให้ผู้เรียนอธิบายการปฏิบัติของตนเอง และหาสาเหตุของความบกพร่อง ($M = 4.3$, $S.D. = 0.51$) (6) ผู้สอนมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่แปลกใหม่ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการกระตุ้นในการฝึกซ้อม เช่น การจัดการแข่งขัน การจัดมินิคอนเสิร์ต ($M = 4.5$, $S.D. = 0.87$) (7) ผู้สอนมีการประเมินผลกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอนให้กับผู้เรียน เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขกิจกรรมการเรียนการสอน ($M = 4.1$, $S.D. = 0.67$) ตามลำดับ

ด้านสื่อการเรียนการสอน โดยเฉลี่ยอาจารย์ผู้สอนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.69$, $S.D. = 0.54$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายการที่อาจารย์ผู้สอนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ (1) ผู้สอนมีการใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้รับชม หรือ ฟังเพิ่มเติม ($M = 4.9$, $S.D. = 0.52$) (2) ผู้สอนใช้เครื่องเทียบเสียง (Tuner) และเครื่องกำหนด

จังหวะ (Metronome) ในการเรียนการสอนแซ็กโซโฟน ($M = 4.9$, $S.D. = 0.69$) (3) ผู้สอนมีการใช้เครื่องบันทึกเสียงหรือตั้งกลอง เพื่อบันทึกการบรรเลงของผู้เรียน ($M = 4.8$, $S.D. = 0.42$) (4) ผู้สอนใช้หนังสือ หรือตำราเพื่อฝึกการแสดงเดี่ยวในการเรียนการสอนแซ็กโซโฟน ($M = 4.7$, $S.D. = 0.67$) (5) ผู้สอนบันทึกสิ่งที่ผู้เรียนเรียนรู้ และ สิ่งที่ต้องพัฒนา ($M = 4.6$, $S.D. = 0.31$) (6) ผู้สอนใช้หนังสือ หรือตำราเพื่อฝึกเทคนิคต่างๆ ในการเรียนการสอนแซ็กโซโฟน ($M = 4.6$, $S.D. = 0.51$) นอกนั้นผู้สอนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ (7) ผู้สอนใช้ตำรา และสื่อการเรียนการสอนที่มีความถูกต้องเชื่อถือได้ และมีความทันสมัย ($M = 4.5$, $S.D. = 0.52$) และ (8) ผู้สอนใช้หนังสือ หรือตำราเพื่อฝึกสไตล์ทักษะในการเรียนการสอนแซ็กโซโฟน ($M = 4.5$, $S.D. = 0.70$) ตามลำดับ

ด้านการวัดและประเมินผล โดยเฉลี่ยอาจารย์ผู้สอนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.55$, $S.D. = 0.59$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายการที่อาจารย์ผู้สอนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ (1) ผู้สอนวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามสภาพจริงเพื่อสะท้อนถึงความสามารถของผู้เรียน ($M = 4.9$, $S.D. = 0.31$) (2) ผู้สอนให้ผลตอบกลับทันทีหลังจากทำการสอบ ($M = 4.8$, $S.D. = 0.42$) (3) ผู้สอนวัดและประเมินผลการเรียนรู้จากสิ่งที่ได้เรียนไปในชั่วโมงที่แล้วทุกครั้งก่อนเริ่มเรียน (4) ผู้สอนให้ผู้เรียนได้สะท้อนผลที่ได้จากการเรียนรู้ ($M = 4.7$, $S.D. = 0.48$) (5) ผู้สอนวัดและประเมินผลการเรียนรู้ระหว่างเรียน (6) ผู้สอนวัดและประเมินผลการเรียนรู้หลังเรียน ($M = 4.6$, $S.D. = 0.51$) และผู้สอนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ (7) ผู้สอนวัดและประเมินผลการเรียนรู้ก่อนเรียนของรายวิชา ($M = 4.5$, $S.D. = 0.52$) ตามลำดับ

2. แนวทางการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแซ็กโซโฟนในระดับอุดมศึกษา

เขตกรุงเทพมหานคร

2.1 การกำหนดวัตถุประสงค์ จากการสัมภาษณ์ผู้สอนมีความคิดเห็นส่วนใหญ่ตรงกันว่าวัตถุประสงค์ในการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแซ็กโซโฟนควรให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในหลักการที่จำเป็นเกี่ยวกับการปฏิบัติแซ็กโซโฟน มีความสามารถในการปฏิบัติแซ็กโซโฟนที่ถูกต้อง รวมไปถึงผู้เรียนต้องมีเจตคติที่ดีต่อการฝึกปฏิบัติแซ็กโซโฟน และสามารถถ่ายทอดอารมณ์ ผ่านการปฏิบัติแซ็กโซโฟน จากการสังเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์ ขอนำเสนอแนวทางการกำหนดวัตถุประสงค์ในการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ดังนี้

- 1) กำหนดให้ผู้เรียนมีองค์ความรู้ ความเข้าใจในหลักการที่จำเป็นในการปฏิบัติแซ็กโซโฟน และสามารถนำความรู้ที่ได้ไปถ่ายทอดต่อไป
- 2) กำหนดให้ผู้เรียนมีทักษะในการปฏิบัติแซ็กโซโฟนที่ถูกต้องตามหลักการปฏิบัติ แซ็กโซโฟน และสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเรียนการสอนจากผู้สอนไปพัฒนาประยุกต์ใช้ต่อไปได้ด้วยตนเอง
- 3) กำหนดให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการฝึกปฏิบัติแซ็กโซโฟน เห็นคุณค่าต่อการปฏิบัติแซ็กโซโฟน และสามารถแสดงอารมณ์ ถ่ายทอดในการบรรเลงได้

2.2 เนื้อหาสาระ จากการสัมภาษณ์ผู้สอนมีความคิดเห็นส่วนใหญ่ตรงกันว่า เนื้อหาสาระ ในการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ควรประกอบด้วยเรื่อง เทคนิค บทเพลง และความเป็นดนตรีในการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ซึ่งต้องคัดเลือกเนื้อหาเป็นรายบุคคลเพื่อพัฒนาทักษะของแต่ละบุคคล แต่ควรมีเกณฑ์มาตรฐานของเนื้อหาของแต่ละชั้นปี จากการสังเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์ ขอนำเสนอแนวทางของเนื้อหาสาระในการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ดังนี้

ผู้สอนควรเลือกเนื้อหาที่มาใช้ในการเรียนการสอน โดยมีองค์ประกอบของเนื้อหาแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

1) เทคนิคในการปฏิบัติแซ็กโซโฟน คือ บันไดเสียง (Scale) คอร์ดแยกเสียง (Arpeggio) ช่วง (Interval) แบบฝึกหัดที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียง (Articulation) กลไกในการปลดลิคนิ้ว ซึ่งเป็นการช่วยทำให้นิ้วมีความคล่องแคล่ว และแข็งแรงขึ้น

2) ความเป็นดนตรี คือ บทฝึก (Etude) บทฝึกที่เป็นบทเพลงสั้นๆ ซึ่งเป็นการพัฒนาทักษะทางด้านดนตรี คือ การอ่านโน้ต การเล่น และการฟังในการปฏิบัติแซ็กโซโฟน

3) บทเพลง คือ โน้ตเพลงที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติในแต่ละภาคเรียน ซึ่งเป็นสิ่งที่ช่วยพัฒนาผู้เรียนในการปฏิบัติแซ็กโซโฟน อีกทั้งผู้เรียนควรทราบถึงประวัติของบทเพลง ผู้แต่งเพลง และนักแซ็กโซโฟนที่สำคัญของแซ็กโซโฟน ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นที่ควรทราบ

ทั้ง 3 ส่วนนี้เป็นเนื้อหาสาระที่จำเป็นต่อการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแซ็กโซโฟน แต่อย่างไรก็ตามเกณฑ์ที่ใช้ในการคัดเลือกแบบฝึกหัดหรือบทเพลง ควรเลือกตามความเหมาะสมของผู้เรียน เป็นรายบุคคล เนื่องจากความรู้ และทักษะของแต่ละบุคคลมีไม่เท่ากัน ดังนั้นผู้สอนควรมีการพิจารณาเนื้อหาสาระ เพื่อพัฒนาความสามารถของผู้เรียนเป็นรายบุคคล

2.3 กิจกรรมการเรียนการสอน จากการสัมภาษณ์ผู้สอนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าควรใช้เวลาในการจัดการเรียนการสอนคนละ 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ โดยในการเรียนการสอนแต่ละครั้งมีลำดับการสอนจากการทบทวนสิ่งที่ได้รับมอบหมายไปในสัปดาห์ก่อนแบ่งเป็นการปฏิบัติบันไดเสียง 15 นาที แบบฝึกหัดต่างๆ 15 นาที และฝึกปฏิบัติบทเพลง 20 นาที และ 10 นาที สุดท้ายจะเป็นการพูดคุยแลกเปลี่ยน เป็นการฝึกให้ผู้เรียนได้มีประเมินตนเองจากการฝึกซ้อม และรู้ว่าควรพัฒนาในเรื่องใดต่อไป ผู้สอนจึงมีหน้าที่คอยชี้แนะแนวทางในการฝึกซ้อมให้กับผู้เรียนอยู่เสมอ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงเนื้อหาต่าง ๆ ได้ จากการสังเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์ ขอนำเสนอแนวทางของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ดังนี้

1) ระยะเวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนคนละ 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ประกอบไปด้วยเรื่อง บันไดเสียง บทฝึก และบทเพลง

2) ลำดับขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน แบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 การฝึกบันไดเสียง ใช้เวลา 15 นาที ผู้เรียนทบทวนบันไดเสียงเดิมที่ได้รับมอบหมายจากสัปดาห์ก่อน

ขั้นที่ 2 การฝึกบทฝึก และแบบฝึกหัด ใช้เวลา 15 นาที ผู้สอนให้ผู้เรียนปฏิบัติบทฝึกเป็นข้อ ๆ โดยให้เก็บรายละเอียดที่ปรากฏในข้อนั้น ๆ เพื่อฝึกให้ผู้เรียนเข้าใจความเป็นดนตรี และสามารถถ่ายทอดออกมาตามรายละเอียดที่ถูกกำหนดไว้โดยผู้เขียน

ขั้นที่ 3 บทเพลง ใช้เวลา 20 นาที ผู้เรียนปฏิบัติบทเพลงที่ได้เลือกเรียนในภาคเรียนนั้น อย่างน้อยคนละ 1 เพลง เป็นการฝึกปฏิบัติเพลงต่าง โดยใช้ทักษะ เทคนิคต่างๆ ที่ได้จากแบบฝึกหัด หรือบทฝึก ในบทเพลงจะมีรายละเอียดในการฝึกฝน ฝึกซ้อม ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการ และทักษะที่เพิ่มขึ้นจากการปฏิบัติบทเพลง

ขั้นที่ 4 พุดคุยถามตอบ ใช้เวลา 10 นาที ผู้สอนและผู้เรียนควรพุดคุย แลกเปลี่ยน และทำให้ผู้เรียนได้ฝึกประเมินตนเองในแต่ละสัปดาห์ที่เรียน หรือผู้เรียนเจอปัญหาในการฝึกซ้อม ผู้สอน จะสามารถช่วยแก้ไขให้ผู้เรียนได้ทันที

ซึ่งในแต่ละขั้นผู้สอนทำการสาธิตให้ผู้เรียนได้ดูด้วย อีกทั้งผู้สอนควรมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนการปฏิบัติแซ็กโซโฟนแบบชั้นเรียนกลุ่มเฉพาะเครื่องมือ (Studio Class) คือการจัดการเรียนการสอนในบางสัปดาห์ให้เรียนพร้อมกัน โดยออกมาแสดงทีละคน และให้เพื่อนๆ ผู้สอน นั่งฟัง ซึ่งการจัดกิจกรรมแบบนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการกระตุ้นในการฝึกซ้อม อีกทั้งผู้เรียนได้ทราบข้อดี และข้อเสียของเพื่อน เพื่อนำไปปรับใช้กับตนเอง และควรมีการให้ผู้เรียนได้ฝึกพุดแลกเปลี่ยนกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน

2.4 สื่อการเรียนการสอน จากการสัมภาษณ์ผู้สอนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการสอนที่ดีก็คือผู้สอนทำการสาธิตเป็นหลัก และมีแบบฝึกหัดต่างๆ ที่นิยมประกอบการเรียนการสอน ซึ่งจากการสังเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์ ขอนำเสนอสื่อการเรียนการสอนที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติ แซ็กโซโฟน ดังนี้

1) สื่อสิ่งพิมพ์ ได้แก่ ตำราเรียน แบบฝึกหัด บทฝึก ของ Marcel Mule ที่เป็นแบบฝึกหัดที่ใช้สำหรับในการฝึกบันไดเสียง และคอर्डแยกเสียง (Arpeggio) และของ Jean Marie Londeix: เป็นแบบฝึกที่ใช้สำหรับในการฝึกบันไดเสียง และขึ้นคูลูกบันไดเสียงเมเจอร์และไมเนอร์ รวมไปถึงเทคนิคต่างๆ ของการปฏิบัติแซ็กโซโฟน

2) สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ เว็บไซต์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น YouTube เพื่อให้ผู้เรียนดูผู้อื่นปฏิบัติบทเพลงเดียวกัน แต่อย่างไรก็ตามผู้สอนต้องคอยชี้แนะผู้เรียนถึงวิธีการเลือกฟังสิ่งที่ดี และไม่ดี

3) อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกฝน ได้แก่ เครื่องตั้งเสียง (Tuner) เครื่องเคาะจังหวะ (Metronome) ซีดีเพลง เครื่องบันทึกเสียง และการตั้งกลองเพื่อบันทึกการปฏิบัติของผู้เรียน

4) สภาพแวดล้อมของห้องเรียน ควรมีลักษณะห้องกว้าง ไม่อึดอัด มีกระจกเพื่อตรวจสอบท่าทางในการปฏิบัติของผู้เรียน

2.5 การวัดและประเมินผล จากการสัมภาษณ์ผู้สอนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการวัดพัฒนาการระหว่างเรียนทุกครั้งที่มีการจัดการเรียนการสอน อีกทั้งควรให้ผู้เรียนได้มีการพุด

คุยแลกเปลี่ยนกับผู้สอน เพื่อเป็นการให้ผู้เรียนได้ประเมินตนเองในสิ่งที่ปฏิบัติได้ และสิ่งที่ยังบกพร่องที่ควรได้รับการแก้ไขในการปฏิบัติแซ็กโซโฟน และหลังเรียนต้องตรวจสอบจากการปฏิบัติบทเพลงที่ได้เรียนในภาคเรียนนั้น เพื่อเป็นการประเมินทักษะการปฏิบัติแซ็กโซโฟน จากการสังเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์ ขอนำเสนอแนวทางของการวัดและประเมินผลในการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ดังนี้

การวัดและประเมินผลจากการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแซ็กโซโฟนควรให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอน ซึ่งสามารถแบ่งช่วงเวลาออกเป็น 3 ช่วง คือ

- 1) ก่อนเรียน สามารถทำการทดสอบทักษะกับกลุ่มผู้เรียนที่เข้ามาใหม่ เพื่อเป็นการตรวจสอบความรู้พื้นฐานของผู้เรียน
- 2) ระหว่างเรียน เป็นสิ่งที่จำเป็นต่อการวัดและประเมินผล โดยสามารถใช้วิธีการและเครื่องมืออย่างหลากหลาย คือ การสังเกตของผู้สอน โดยดูพัฒนาการของผู้เรียนแต่ละสัปดาห์ และควรมีการสอบถามพูดคุยกับผู้เรียนทุกครั้งเพื่อถามความเข้าใจของผู้เรียน และควรให้ผู้เรียนได้ฝึกคิดและประเมินตนเองในการปฏิบัติตนเองในแต่ละสัปดาห์
- 3) หลังเรียน การแสดงดนตรีของผู้เรียน โดยทำการสอบบทเพลงจากที่ได้เรียนมา เพื่อเป็นการประเมินความสามารถทักษะการปฏิบัติแซ็กโซโฟนของผู้เรียน และในการแสดงดนตรีของผู้เรียนควรมีผู้สอน และผู้เชี่ยวชาญ มาเป็นผู้ประเมิน และให้คำแนะนำในสิ่งที่ควรต้องปรับปรุงและพัฒนาต่อไป

อภิปรายผล

1.สภาพการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ในระดับอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร โดยเฉลี่ยอาจารย์ผู้สอนมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.6$, $S.D. = 0.55$) แสดงให้เห็นว่าผู้สอนมีความรู้ความเข้าใจ สามารถจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแซ็กโซโฟน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ข้อที่มีค่าเฉลี่ยในอันดับสุดท้าย คือ ผู้สอนมีการประเมินผลกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอนให้กับผู้เรียน เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขกิจกรรมการเรียนการสอน ($M = 4.1$, $S.D. = 0.67$) แสดงให้เห็นว่าในตอนท้ายของกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้สอนอาจไม่ได้มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนกับผู้เรียน เพื่อเป็นการสะท้อนในการเรียนการสอนให้ผู้เรียนทราบ ไม่มีการบอกถึงสิ่งที่ต้องพัฒนา หรือสิ่งที่ต้องปรับปรุงแก้ไขในการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำเสนอแนวทางด้านกิจกรรมการเรียนการสอนการปฏิบัติ แซ็กโซโฟนให้มีการได้พูดคุยแลกเปลี่ยนระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน เพื่อเป็นการทบทวนความรู้ความเข้าใจของผู้เรียน อีกทั้งยังฝึกให้ผู้เรียนได้ประเมินการปฏิบัติแซ็กโซโฟนของตนเอง หาสิ่งที่ต้องพัฒนาและแก้ไขข้อบกพร่อง โดยมีผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะ วางแผนในการฝึกซ้อมครั้งถัดไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สกฤดา ประมาะยัง (2556) ที่ได้กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนการปฏิบัติทักษะโน้ตระดับ ผู้สอนควรให้ผู้เรียนคิดและลองปฏิบัติออกมาด้วยตัวเอง จากนั้นมาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในชั้นเรียนและผู้สอน

อธิบายเพิ่มเติม ส่วนของการวางแผนการฝึกซ้อมผู้สอนแนะนำว่าควรซ้อมอย่างไร

2.แนวทางการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแซ็กโซโฟนในระดับอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร
ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนออกเป็น 5 เรื่อง ประกอบด้วย 1) การกำหนดวัตถุประสงค์ 2) เนื้อหาสาระ 3) กิจกรรมการเรียนการสอน 4) สื่อการเรียนการสอน 5) การวัดและการประเมินผล

2.1) การกำหนดวัตถุประสงค์ พบว่า ควรครอบคลุมด้านความรู้ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในหลักการการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ด้านทักษะการปฏิบัติแซ็กโซโฟน เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะในการปฏิบัติที่ถูกต้อง และมีเจตคติต่อการฝึกปฏิบัติแซ็กโซโฟน เห็นคุณค่าในการฝึกซ้อม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จินดามাত্র มีอาษา (2559) ที่กล่าวว่า วัตถุประสงค์การเรียนการสอนในรายวิชาทักษะปฏิบัติแซ็กโซโฟนประกอบไปด้วยด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย

2.2) เนื้อหาสาระ จากผลการวิจัยพบว่า ผู้สอนจะกำหนดเนื้อหาสาระในการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแซ็กโซโฟน ควรประกอบด้วยเรื่อง เทคนิค บทเพลง และความเป็นดนตรีในการปฏิบัติ แซ็กโซโฟน โดยคัดเลือกเนื้อหาเป็นรายบุคคลเพื่อพัฒนาทักษะของแต่ละบุคคล ให้เหมาะสมกับพื้นฐานและความสามารถของผู้เรียนแต่ละคน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะของตนอย่างเป็นขั้นเป็นตอน แต่อย่างไรก็ตามการกำหนดมาตรฐานของบทเพลงในแต่ละชั้นปีไม่สามารถกระทำได้ เนื่องจากพื้นฐานของผู้เรียนที่มีความแตกต่างกัน จึงทำให้ผู้สอนไม่สามารถกำหนดเพลงในแต่ละชั้นปีให้มีมาตรฐานเดียวกันได้ แต่สามารถกำหนดระดับความง่าย-ยากของเพลงออกเป็นระดับชั้นปี โดยผู้เรียนจะทำการเลือกจากบทเพลงที่ถูกกำหนดไว้ในประเด็นนี้สิ่งที่ควรทำผู้เรียนมีมาตรฐานใกล้เคียงกันมากที่สุด คือ สถาบันควรมีการกำหนดเกณฑ์ การรับเข้าศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนที่เข้ามาศึกษาต่อมีพื้นฐานที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ต่อพงศ์ อุดรพงศ์ (2551) ซึ่งกล่าวว่า ความเหมาะสมของบทเพลงและแบบฝึกหัดที่ใช้ในการเรียนการสอน ควรเลือกให้เหมาะสมกับผู้เรียนโดยพิจารณาจากความสามารถและการปฏิบัติพื้นฐานของผู้เรียน ซึ่งจะเป็นผลดีต่อผู้เรียนและทำให้มีความต่อเนื่องในการเรียนปฏิบัติ

2.3) กิจกรรมการเรียนการสอน พบว่า ส่วนใหญ่มีการจัดการเรียนการสอนเป็นแบบตัวต่อตัว เนื่องจากเป็นการฝึกทักษะการปฏิบัติ ที่ต้องทำการพัฒนาเป็นรายบุคคล โดยผู้สอนทำการสาธิต และปฏิบัติไปพร้อมกับผู้เรียน และยังมีกิจกรรมการเรียนการสอนโดยแบบชั้นเรียนกลุ่ม คือให้เพื่อนได้ออกมาทำการแสดง เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กัน เพื่อให้มีรูปแบบการเรียนการสอนที่หลากหลาย ซึ่งกิจกรรมการเรียนการสอนที่ผู้สอนได้ทำ แสดงให้เห็นว่า ผู้สอนได้ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางเป็นหลัก ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิมพ์พิศ เพิ่มพูน (2555) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนดนตรีระดับประถมศึกษาตามแนวทางของโรงเรียนนานาชาติ ผู้เรียนควรมีบทบาทมากกว่าครู หรือการยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ต้องมีการสาธิตจากครูหรือสาธิตให้เพื่อนดู แบ่งกลุ่ม อภิปราย และควรให้ผู้เรียนได้มีโอกาสมือปฏิบัติจริง เพื่อให้ได้รับประสบการณ์ทางด้านดนตรีมากที่สุด ซึ่งทำให้ผู้วิจัยเล็งเห็นว่าไม่ว่าจะการเรียนการ

สอนดนตรีในด้านปฏิบัติเรื่องทฤษฎี รูปแบบกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นควรมีอย่างหลากหลาย เพื่อเป็นการกระตุ้นพัฒนาการโดยเน้นการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นสำคัญ

2.4) สื่อการเรียนการสอน ต้องประกอบด้วย สื่อสิ่งพิมพ์ แบบฝึกหัดด้านเทคนิค ต่าง ๆ อุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกฝน เว็บไซต์ ซีดีเพลง เครื่องบันทึกเสียง และการตั้งกลองเพื่อบันทึกการปฏิบัติของผู้เรียน รวมไปถึงสภาพแวดล้อมของห้องเรียน เช่นเดียวกับ สกุนา ประมาะยัง (2556) ที่ได้กล่าวว่า สื่อการเรียนการสอนต้องประกอบด้วย หนังสือ แบบฝึกหัดด้านเทคนิค และสื่อออนไลน์ ต่าง ๆ เพื่อเป็นการเสริมสร้างให้ผู้เรียนได้ฟังและดูการปฏิบัติของผู้อื่น และจากงานวิจัยของ ต่อพงศ์ อุดรพงศ์ (2551) ที่ได้ทำการศึกษาสภาพการเรียนการสอนดนตรีปฏิบัติที่คีตารคลาสสิก ได้มีการให้ ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับสื่อที่ต้องใช้ในการเรียนการสอนว่า ต้องมีสื่อประเภท ซีดี ดีวีดี เพื่อให้ผู้เรียนได้ ค้นคว้าและเลือกฟัง รวมไปถึงเรื่องห้องเรียนต้องเป็นห้องที่อยู่ในสภาพที่สมบูรณ์ และควรมีกระจก เพื่อดูท่าทางการเล่นของตนเอง

2.5) การวัดและการประเมินผล ควรมีวิธีการ ช่วงเวลา และเครื่องมือที่ใช้การวัด และประเมินผลที่หลากหลาย เช่นเดียวกับ จินดามাত্র มีอาษา (2559) ได้กล่าวว่า วิธีการวัดควรวัด ตามวัตถุประสงค์ของการเรียน คือใช้วิธีการสัมภาษณ์ความรู้ในการปฏิบัติ สังเกตการณ์ปฏิบัติของผู้ เรียน และความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย ส่วนช่วงเวลาสามารถทำได้ทั้งก่อนเรียนเพื่อ ตรวจสอบความรู้พื้นฐานเดิมของผู้เรียน ระหว่างเรียนทำการสังเกตพัฒนาการของผู้เรียนเพื่อจะได้ พัฒนาทักษะในระดับที่สูงขึ้น และหลังเรียนคือผลสรุปที่ผู้เรียนแสดงออกมาทางการปฏิบัติทักษะ อีกทั้งเครื่องมือที่ใช้ควรมีแบบตรวจสอบรายการในการปฏิบัติ หรือเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูปรีด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1.1 ผลการวิจัยครั้งนี้เป็นการนำเสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแซ็กโซโฟนในระดับอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้สอนแซ็กโซโฟนในเขต กรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้สอนทุกคนมีประสบการณ์ในการสอนในสถาบันไม่ต่ำกว่า 5 ปี ดังนั้นแนวทางการจัดการเรียนการสอน การปฏิบัติแซ็กโซโฟนที่ผู้วิจัยนำเสนอจึงเป็นประโยชน์ต่อผู้สอนแซ็กโซโฟนท่านอื่น ๆ กล่าวได้ว่า ผู้สอนสามารถนำแนวทางดังกล่าวไปประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแซ็กโซโฟนของตนเองได้

1.2 ผู้สอนต้องคำนึงถึงขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละสัปดาห์ให้ครบทั้ง 4 ขั้น คือการฝึกบันไดเสียง การฝึกแบบฝึกหัด การฝึกบทเพลง และการพูดคุยแลกเปลี่ยนกันระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดความต่อเนื่องในการเรียนการสอนการปฏิบัติแซ็กโซโฟน อีกทั้งผู้เรียนมีพัฒนาการในการปฏิบัติแซ็กโซโฟนที่ดีขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การสัมภาษณ์ข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) ซึ่งทำให้ได้ข้อมูลที่ละเอียดและลึก แต่ใช้เวลาในการเก็บข้อมูลมาก และต้องนำข้อมูลที่ได้อาจจัดกระทำโดยการวิเคราะห์เนื้อหา ดังนั้นผู้วิจัยขอเสนอการสัมภาษณ์สนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) เป็นการสัมภาษณ์ในอีกรูปแบบหนึ่งที่รวบรวมข้อมูลจากการสนทนากับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลซึ่งจะทำให้ได้ข้อมูลในระยะเวลาอันสั้น และข้อมูลที่ได้นั้นผ่านการโต้ตอบกันเองของผู้สอน จึงทำให้มั่นใจในความถูกต้องแม่นยำ และมีความน่าเชื่อถือของข้อมูล

2.2 การวิจัยครั้งนี้ เป็นการเก็บข้อมูลในสถาบันระดับอุดมศึกษาที่มีการจัดการเรียนการสอน การปฏิบัติแซ็กโซโฟนในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อให้แต่ละภูมิภาคมีการจัดการเรียนการสอน การปฏิบัติ แซ็กโซโฟนในแนวทางหรือลักษณะเดียวกัน จึงควรมีการวิจัยเรื่องการจัดการเรียนการสอนการปฏิบัติแซ็กโซโฟนในระดับอุดมศึกษาทุกภูมิภาคของประเทศไทย

การสนับสนุนทุนวิจัย

งานวิจัยฉบับนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากกองทุนของสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ประจำปีงบประมาณ 2562 ซึ่งผู้วิจัยขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

บรรณานุกรม

- คณะดนตรีและการแสดง. (2557). หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา.
- คณะศิลปศึกษา. (2558). หลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาดนตรีคีตศิลป์สากลศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.
- จินตมาตร์ มีอาษา. (2559). แนวทางการวัดและประเมินผลวิชาทักษะปฏิบัติแซ็กโซโฟน คลาสสิกระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ในหลักสูตรดนตรีของสถาบันอุดมศึกษา. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาดนตรีศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. (2554). ดนตรีศึกษา: หลักการและสาระสำคัญ. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ต่อพงศ์ อุดรพงศ์. (2551). การศึกษาสภาพการเรียนการสอนวิชาดนตรีปฏิบัติกีตาร์คลาสสิก กรณีศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ดุริยางคศาสตร์สากล) มหาวิทยาลัยทักษิณ. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาดนตรี บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พิมพ์พิศ เพิ่มพูน. (2555). การนำเสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนดนตรีในระดับประถม ศึกษาตามแนวทางของโรงเรียนนานาชาติที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดนตรีศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. (2557). หลักและเทคนิคการสอนระดับอุดมศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 4).

กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิทยาลัยการดนตรี. (2560). หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาดนตรีตะวันตกศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.

สกุณา ประมาะยัง. (2556). การนำเสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนดนตรีเพื่อพัฒนา

เทคนิคการปฏิบัติโน้ตระดับ สำหรับนักเรียนเปียโนระดับชั้นกลาง. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาดนตรีศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุภัชชา โพธิ์เงิน. (2554). การนำเสนอรูปแบบการจัดการเรียนรู้วิชาดนตรีสำหรับนักเรียนระดับชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 4-6. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดนตรีศึกษา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.